

TIDSKRIFT FÖR POLITISK FILOSOFI
NR 3 2013 | ÅRGÅNG 17

Bokförlaget THALES

ANDRES LOKKO: *David Cameron fick nyligen sin cykel stulen: Politiska texter 2008–2013*, Falun: Bokförlaget Atlas, 2013

I SIN KRÖNIKA i SvD den 7/2 2012 hävdar Andres Lokko att all konst är politisk, och att varje offentligt framträdande uttrycker något politiskt antingen medvetet eller omedvetet, kanske i synnerhet när det hävdar att det inte gör det. Utifrån den definitionen kanske texterna i *David Cameron fick nyligen sin cykel stulen: Politiska texter 2008–2013* är Lokkos minst politiska, eftersom de alla i någon mån behandlar politik. Antologin samlar, som titeln avslöjar, de politiska texter som Lokko har skrivit under de senaste fem åren. Främst handlar det om hans krönikor i *Svenska Dagbladet*, men även längre texter från bland annat *Aftonbladet* och *Arena* finns representerade. Lokko skriver framförallt om Sverige och om sitt älskade London, som han bor i under den största delen av tiden som bokens texter är skrivna.

Lokko återkommer hela tiden till vissa ämnen, som den extremistiska högerens frammarsch eller de ökade sociala klyftorna. Detta är i sig inget problem, eftersom de är relevanta ämnen. Mer problematiskt är att texterna, främst just krönikorna från *Svenska Dagbladet*, blir ganska repetitiva och liknar varandra väldigt mycket. Det är ett par populärkulturella referenser och någon politisk iakttagelse. Dessutom återanvänds referenserna flitigt: Lokko uttrycker sin stora kärlek till the Clash flertalet gånger, och Pussy Riot nämns plötsligt i tre texter i rad. Detta innebär inget problem med texterna för sig själva, men blir väldigt enformigt i antologiform. Ofta upplever jag en sorts »jaha?»-känsla i texterna, som att något saknas. Det är som att Lokko gör betraktelser men stannar innan den politiska analysen, att han för det mesta inte drar några andra slutsatser än att »det blåser högervindar». Men kanske kan det räcka.

En annan sak som slår mig är den i princip fullständiga avsaknaden av könsperspektiv i Lokkos texter. Han skriver en hel del om om klass och etnicitet, men utelämnar könsperspektivet helt och hållet, bortsett då från några omnämmanden av Pussy Riot. De sociala orättvisor som behandlas är de som drabbar arbetarklassen

och etniska minoriteter, men de sociala orättvisor som specifikt drabbar kvinnor lyser med sin frånvaro.

Ändå kan jag inte låta bli att tycka om Lokko, och man ska kanske inte vara för hård, han är ju i en egentlig mening ingen politisk skribent utan en kulturskribent. Många av hans små iakttagelser finner jag väldigt sympatiska. Min favorittext är när Lokko beskriver kärleken till arbetarklasshjältar, som något fotbollslag eller Susan Boyle (den medelålders kvinna som går ut på scenen i *Britain's Got Talent*, sjunger fantastiskt och genast vinner det brittiska folkets gunst). Den här kärleken, menar Lokko, är inte ett uttryck för att folk tänker »det kunde ha varit jag» utan för att folk tänker att »det är en av oss» (en analys jag inte nödvändigtvis delar men som jag finner mycket behjärtansvärd). Som bäst är Lokko ironiskt nog ofta när han är som minst politisk. Hans avsked och tillika kärleksförklaring till London och England från SvD 23/11 2011 är fantastiskt, och hans beskrivning av riksdagsledamöternas musikpreferenser är fruktansvärt rolig (detta har nog mest med preferenserna att göra än med Lokkos skrivförmåga).

Lokkos stora behållning ur ett politiskt perspektiv är att han tar ställning på ett konsekvent och tydligt sätt. Här sticker han ut jämfört med många andra kulturskribenter som kanske bara uttrycker sig politiskt i vissa frågor eller vars politiska sympatier man måste gissa sig till. Det går inte att missa vilka politiska sympatier Lokko hyser: han är socialist i själ och hjärta. En trygg motpol till de högervindar som blåser. Och även om Lokko menar att det är än mer politiskt att inte vara uttalat politisk än att vara det, så föredrar jag helt klart det senare.

→

Petter Cronlund